

prima instanță, Judecătoria Buiucani, mun.Chișinău
judecător: L. Pruteanu
instanța de apel, Curtea de Apel Chișinău
judecători: I.Cimpoi, A.Danilov, I.Secrieru

dosarul nr. 2ra-1851/2017

Î N C H E I E R E

11 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Dumitru Mardari, Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ministerul Educației,
Culturii și Cercetării,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Vasile
Garabadjii împotriva Ministerului Educației al Republicii Moldova, intervenient
accesoriu Școala profesională din or. Briceni cu privire la repararea prejudiciului
material, moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2017, prin care a fost
respins apelul declarat de către Ministerul Educației al Republicii Moldova și
menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani mun.Chișinău din 21 decembrie 2016 ,

c o n s t a t ă :

La 16 septembrie 2016 Vasile Garabadjii, s-a adresat cu cerere de chemare
în judecată împotriva Ministerului Educației al RM prin care a solicitat încasarea
forțată a sumei de 39 918 lei, ce constituie indemnizație de șomaj în mărime de 0,5
salariu mediu ($0,5 \times 6653 = 3326,50$ lei) pentru 12 luni, pe care nu a primit-o din
vina pârâtului, fiind lipsit de posibilitatea de a se înregistra la Agenția pentru
Ocuparea Forței de Muncă a raionului Briceni; încasarea forțată a sumei de 38 000
lei – indemnizație în mărime a câte un salariu de funcție pentru perioada de după
expirarea a trei luni, prevăzute de art.186 alin.(1) Codul muncii în mărime de 3800
lei, începând cu 22 martie 2015 pînă la atingerea vârstei de pensionare – 18
ianuarie 2016; încasarea forțată a prejudiciului moral în mărime de 19 959 lei și a
cheltuielilor de judecată în sumă de 1730 lei.

Ulterior, Vasile Garabadjii, prin intermediul avocatului Vladimir Galușca
și-a concretizat cerințele, solicitînd încasarea forțată de la Ministerul Educației a
sumei de 39 918 lei – indemnizație de șomaj în mărime de 0,5 salariu mediu ($0,5 \times$
 $6653 = 3326,50$ lei) pentru 12 luni, pe care nu a primit-o din vina pârâtului, fiind
lipsit de posibilitatea de a se înregistra la Agenția pentru Ocuparea Forței de
Muncă a raionului Briceni; încasarea forțată a prejudiciului moral în mărime de
19 959 lei și a cheltuielilor de judecată în sumă de 1730 lei.

În motivarea acțiunii reclamantul a menționat că, din 22 martie 1980 a
activat în calitate de maestru de instruire, iar din 30 noiembrie 2005 pînă la 22

decembrie 2014, în funcția de director interimar al Școlii de Meserii nr.5 din or.Lipcani, când în baza Ordinului Ministerului Educației nr.207-p din 10 septembrie 2014 a fost preavizat conform Hotărârii Guvernului Republicii Moldova nr.721 din 03 septembrie 2014 cu privire la reorganizarea unor instituții de învățământ secundar profesional și prin Ordinul Ministerului Educației nr.207-p din 10 septembrie 2014 a fost concediat, în legătură cu lichidarea unității (art.86 alin.(1) lit.d) Codul muncii).

Consideră că la disponibilizarea sa din funcția deținută, de către persoanele cu funcții de răspundere a Ministerului Educației au fost admise încălcări grave a legislației RM, care i-au afectat drepturile și interesele legitime.

Astfel, Ministerul Educației prevăzând disponibilizarea nu a ținut cont de faptul că, fiind născut la 18 ianuarie 1954, până la atingerea vârstei de pensionare i-a rămas un an și o lună, ceea ce conform prevederilor art.183 alin.(2) lit.1) Codul muncii, îi asigură dreptul preferențial de a fi lăsat la lucru, iar în caz de disponibilizare urma să fie aplicate prevederile art.29 al Cap. IV din Convenția Colectivă pentru anii 2013-2015, care statuează expres că în cazul disponibilizării salariaților, cărora până la vârsta de pensionare, stabilită prin legislație le-au rămas 2 ani și mai puțin, li se plătește lunar până la atingerea vârstei de pensionare, din contul mijloacelor financiare ale instituției o indemnizație în mărime de un salariu de funcție, după expirarea celor trei luni prevăzute de art.186 alin.(1) Codul muncii.

Susține însă că, o asemenea indemnizație nu i s-a stabilit și nu i s-a plătit, necătând la faptul că nu a fost și nu este până în prezent angajat în câmpul muncii.

Totodată invocă că, emițând ordinul de concediere din funcția deținută, Ministerul Educației a executat înscrierea în carnetul de muncă fără a indica motivul și temeiul disponibilizării, ba nici nu a întreprins măsuri necesare pentru a efectua și înregistra în modul prevăzut de legislația în vigoare a modificărilor respective în Registrul de stat al persoanelor juridice la Camera Înregistrării de Stat.

Astfel, cu toate că din 23 decembrie 2014 nu mai activează în funcția de director, continuie să figureze până în prezent în calitate de administrator al Școlii de meserii nr.5 din or.Lipcani, fapt ce îl lipsește de posibilitatea de a fi luat la evidență la Serviciul Plasării în câmpul muncii Briceni în calitate de șomer și de a primi lunar indemnizația respectivă.

Mai relatează reclamantul că, în scopul soluționării litigiului pe cale extrajudiciară, a expediat în adresa Ministerului Educației o pretenție cu cerințele înaintate, însă a primit un răspuns formal, în care i se atribuie responsabilitatea pentru înregistrarea reorganizării și radierei instituției de învățământ din Registrul de Stat, or, conform scrisorii viceministrului educației din 10 aprilie 2015 este cert că conducătorul Școlii de meserii nr.10 din or.Briceni, reorganizate prin absorbția Școlii de Meserii nr.5 din Lipcani urmează să prezinte documentele necesare la Camera Înregistrării de Stat pentru radierea persoanei juridice din Registrul de Stat.

În consecință solicită reclamantul încasarea forțată a prejudiciului material în sumă de 39 918 lei, a prejudiciului moral în mărime de 19 959 lei, a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău din 21 decembrie 2016 acțiunea a fost admisă parțial.

S-a încasat de la Ministerul Educației al RM în beneficiul lui Vasile Garabadjii prejudiciul material în sumă de 39 918 lei, prejudiciul moral în mărime de 6 653 lei și cheltuieli de judecată în sumă de 2190 lei.

La 26 decembrie 2016 Ministerul Educației a declarat cerere de apel împotriva hotărârii Judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău din 21 decembrie 2016, solicitând admiterea acesteia, casarea hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2017 a fost respins apelul declarat de către Ministerul Educației și menținută hotărârea Judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău din 21 decembrie 2016.

La 22 august 2017 Ministerul Educației, Culturii și Cercetării, a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului, recurentul a invocat că decizia instanței de apel este ilegală, fiind emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural, iar instanța a apreciat arbitrar probele anexate la materialele cauzei.

Consideră că instanța de apel nu a luat în considerație argumentele Ministerului Educației din cadrul ședinței care erau de natură să afecteze sfera circumstanțelor constate de către instanța de fond și pe cale de consecință să influențeze valența soluției.

Indică că, instanța de apel era obligată să analizeze argumentele recurentului într-o dezbateră contradictorie, iar la emiterea deciziei urma să fie expuse raționamentele de combatere a acestora.

De asemenea menționează că, Vasile Garabadjii exercitând atribuțiile unui administrator al instituției de învățământ, participante la procesul de reorganizare era responsabil de asigurarea tuturor finalităților de reorganizare și dizolvare a instituției administrate în timpul de acțiune a raporturilor de muncă.

Astfel, accentuează că, neaplicarea legii care trebuia să fie aplicată în vederea determinării naturii raporturilor juridice dintre minister și Garabadjii Vasile, precum și a constatării sfere de atribuție a directorului unei instituții de învățământ și obligațiile pe care le impune acestea, constituie temei de casare a deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat la 22 august 2017 în termen, în cazul în care copia deciziei a fost expediată participanților la proces la 20 iunie 2017 (f.d.138), iar la materialele cauzei lipsește dovada recepționării acesteia.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data

primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 11 septembrie 2017, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa lui Vasile Garabadjii cererea de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Audiind raportul verbal al judecătorului raportor și verificând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) a aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronată, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Completul Colegiului menționează că, Ministerul Educației, Culturii și Cercetării în cererea de recurs nu a invocat nici unul din temeiurile de declarare prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) Codul de procedură civilă.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul judiciar indică că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, fără a se examina temeinicia lor.

În acest sens, completul reiterează prin prisma jurisprudenței CEDO că „... art. 6 § 1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor argumentele recursului, au fost verificate minuțios, la judecarea pricinii în ordine de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Ministerul Educației, Culturii și Cercetării, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de Ministerul Educației, Culturii și Cercetării se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari

Iurie Bejenaru